

Door een vereniging ingesteld beroep tot nietigverklaring – Artikel 263 VWEU – Regelgevingshandeling die geen uitvoeringsmaatregelen meebrengt – Rechtstreekse geraaktheid van de leden van de vereniging – Ontvankelijkheid – Bevoegdheid van de Unie om de recreatievisserij te regelen – Rechtszekerheid – Bescherming van het gewettigd vertrouwen – Gelijke behandeling – Non-discriminatiebeginsel – Evenredigheid – Voorzorgsbeginsel – Vrijheid van vereniging en vrijheid van ondernemerschap

Deze zaak betreft de door de Raad van de Europese Unie genomen maatregelen inzake de visserij op Europese zeebaars. Overeenkomstig artikel 43 lid 3 VWEU en Verordening (EU) 1380/2013 inzake het gemeenschappelijk visserijbeleid (hierna: GVB-verordening) worden de vangstmogelijkheden jaarlijks door de Raad vastgesteld en toegevoegd. Op 23 januari 2018 heeft de Raad Verordening (EU) 2018/120 (hierna: bestreden verordening) aangenomen tot vaststelling van de vangstmogelijkheden voor 2018. Artikel 9 lid 4 en 5 van de bestreden verordening reglementeert de recreatievisserij op Europese zeebaars in twee gebieden. In het eerste gebied moet Europese zeebaars die wordt gevangen bij recreatievisserij weer worden teruggezet. In het tweede gebied mogen recreatievisserij Europese wel zeebaarsen aan boord hebben, maar het aantal ervan is beperkt tot drie exemplaren per dag per visser.

Het International Forum for Sustainable Underwater Activities (IFSUA), verzoeker in deze zaak, komt op tegen het bestreden besluit. Verzoeker is een vereniging voor ten eerste, federaties, verenigingen en sportclubs die actief zijn op het gebied van onderwateractiviteiten en recreatieve zeevisserij en, ten tweede, ondernemingen die uitrusting voor de onderwatervisserij produceren of in de handel brengen. Verzoeker heeft tot taak de belangen van zijn leden te behartigen, onder meer door invloed uit te oefenen op de nationale en internationale regelgeving betreffende het duurzame gebruik van het mariene milieu.

Met het eerste middel stelt verzoeker dat de Unie niet bevoegd was om de recreatievisserij op Europese zeebaars te regelen. Ten eerste betoogt verzoeker dat de Unie op het gebied van de visserij enkel bevoegd is met betrekking tot commerciële activiteiten, en niet met betrekking tot de recreatievisserij. Het Gerecht overweegt echter dat artikel 43 lid 3 VWEU – op grond waarvan de bestreden verordening is vastgesteld – geen onderscheid maakt tussen commerciële visserij

en recreatievisserij. Ten tweede verwijst verzoeker naar overweging 3 van de GVB-verordening, die volgens hem de bevoegdheid om de activiteiten van de recreatievisserij te regelen toekent aan de lidstaten. Het Gerecht overweegt dat de door verzoeker aangehaalde overweging 3 van de GVB-verordening niet de strekking heeft die hij eraan toekent. De eerste deelzin van overweging 3 van de GVB-verordening benadrukt de gevolgen die de recreatievisserij kan hebben voor de visbestanden, en dus het belang van maatregelen voor de instandhouding van de biologische rijkdommen zoals die welke ten uitvoer worden gelegd door de in het onderhavige beroep bestreden bepalingen. De tweede deelzin van overweging 3 van de GVB-verordening vereist dat de lidstaten er nauwlettend op toezien dat visserijactiviteiten worden uitgeoefend op een wijze die in overeenstemming is met het gemeenschappelijk visserijbeleid. Een dergelijk vereiste stemt in het algemeen overeen met de bevoegdheid die aan de nationale overheden wordt toegekend bij de tenuitvoerlegging van het Unierecht en mag niet aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten een bijzondere regelgevende bevoegdheid toekent op het gebied van de recreatievisserij. Het eerste middel wordt afgewezen.

Met het tweede middel stelt verzoeker dat bij hem een gewettigd vertrouwen is gewekt door onder meer een verklaring die de commissaris voor Maritieme Zaken en Visserij in 2011 heeft afgelegd. Het Gerecht stelt vast dat, zoals verzoeker stelt, het lid van de Commissie dat destijds op die gebieden verantwoordelijk was, in 2011 tijdens een debat in het Europees Parlement heeft verklaard dat de recreatievisserij geen bevoegdheid van de Unie is. Volgens vaste rechtspraak is het om bij de betrokkene een gewettigd vertrouwen te wekken echter noodzakelijk dat laatstgenoemde van de administratie nauwkeurige, onvoorwaardelijke en onderling overeenstemmende toezeggingen heeft verkregen, die afkomstig zijn uit bevoegde en betrouwbare bronnen. In casu zijn minstens twee van die voorwaarden niet vervuld. De betrokken verklaring kan geen 'onderling overeenstemmende' toezeggingen doen ontstaan, aangezien het slechts om een geïsoleerd en informeel standpunt van een lid van de Commissie gaat en elk voorstel voor een verordening ter zake door het college van die instelling moet worden goedgekeurd. Voorts heeft de betrokken verklaring niet het 'bevoegde' karakter dat vereist is om een gewettigd vertrouwen te doen ontstaan, aangezien de maatregelen voor de vaststel-

GERECHT

116 Zaak T-251/18, International Forum for Sustainable Underwater Activities (IFSUA)/Raad van de Europese Unie

Arrest van 10 maart 2020 (Eerste kamer)

Visserij – Instandhouding van de biologische rijkdommen van de zee – Verordening (EU) 2018/120 – Maatregelen inzake de visserij op Europese zeebaars (Dicentrarchus labrax) –

ling en de verdeling van de vangstmogelijkheden moeten worden vastgesteld door de Raad en het Parlement, waarbij de rol van de Commissie beperkt is tot het wetgevingsinitiatief en de uitvoering van de door de wetgever genomen besluiten.

Met het derde middel stelt verzoeker dat de bestreden bepalingen in casu hebben geleid tot verboden discriminatie tussen de commerciële en de recreatieve visserij. In dit verband merkt het Gerecht op dat, zoals verzoeker aangeeft, artikel 9 van de bestreden verordening een verschil in behandeling invoert tussen de recreatievisserij en de commerciële visserij, aangezien voor de recreatievisserij in het eerste gebied enkel het vangen en terugzetten is toegestaan, terwijl het voor de commerciële visserij gedurende een bepaalde periode van het jaar onder bepaalde voorwaarden is toegestaan Europese zeebaars aan boord te hebben. Dienaangaande overweegt het Gerecht dat het verschil in behandeling tussen de twee betrokken activiteiten verband houdt met de respectieve aard van die activiteiten en in overeenstem-

ming is met de door het gemeenschappelijk visserijbeleid nagestreefde doelstellingen.

De economische aard van de commerciële visserij kan rechtvaardigen dat de Uniewetgever aandacht besteedt aan de gevolgen die de beperkingen die hij wil invoeren zullen hebben voor elke vorm van commerciële visserij, en dat hij die beperkingen aanpast. Het verschil in behandeling tussen de twee betrokken activiteiten is dus gerechtvaardigd. Het derde middel wordt daarom afgewezen. Met het vierde middel stelt verzoeker dat de in artikel 9 lid 4 van de bestreden verordening vastgestelde maatregelen niet evenredig zijn. Het Gerecht overweegt dat verzoeker niet betwist dat de Europese zeebaarsstand in de gebieden die onder de bestreden bepalingen vallen reeds vóór de vaststelling van de bestreden verordening werd bedreigd, noch dat in die gebieden maatregelen moesten worden genomen om de sterfte van de zeebaars te verminderen en de biomassa ervan te vergroten. In die omstandigheden kan de Raad het noodzakelijk hebben geacht de betrokken beperkingen vast te stellen,

teneinde de sterfte als gevolg van de recreatievisserij tegen te gaan. In weerwil van de aanbeveling van de ICES (International Council for the Exploration of the Sea) om alle vangsten te verbieden, heeft de Raad de praktijk van het vangen en terugzetten toegelaten, waardoor de recreatievisserij de meeste vormen van recreatievisserij konden blijven uitoefenen. Voorts heeft de Raad met het toestaan van de praktijk van het vangen en terugzetten voorzien in een regel waarvan het niet onredelijk is de toepassing ervan te beperken tot een vrijetijdsactiviteit. Dergelijke maatregelen kunnen niet als kennelijk ongeschikt of willekeurig in het licht van het te bereiken doel worden beschouwd, zodat niet kan worden gesteld dat de wetgever door het vaststellen ervan de grenzen van zijn beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden of het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden. Daarom wordt ook het vierde middel afgewezen en het beroep wordt in zijn geheel verworpen.